

можливостях. І якщо вони не переходять на позиції правового нігілізму, то принаймні стають правовими скептиками, правовими циніками. Іншими словами, правовий ідеалізм може породжувати у суспільстві нігілістичні тенденції ставлення до права та його окремих інститутів. Правовий скептицизм особливо посилюється в останні роки, коли суспільство усвідомило, що багаті закони, прийняті в період реформ є малоефективними і не призвели до досягнення бажаних цілей, а деякі дали негативний результат. Тому визначено основні форми прояву правового ідеалізму:

- нереалістичне ставлення до права з боку правознавців, сприйняття права як абстракції, відірваної від життя;
- сприйняття права як єдиного засобу регулювання суспільних відносин, ігнорування того факту, що в реальній дійсності суспільні відносини регулюються не тільки правом;
- ідеалістичне ставлення до права з боку законодавців (наприклад, ігнорування законодавцями обставин реальної дійсності при розробці та прийнятті нормативно-правових актів; нерозуміння зв'язку між змістом нормативно-правового акта та інтересами народу; непродуманість механізму реалізації норм правового акта; віра в те, що прийняття закону автоматично вирішує життєві проблеми);
- неадекватне розуміння посадовими особами і державними органами можливостей закону, а також меж правового впливу.

Щодо причин поширення правового ідеалізму в українському суспільстві, до таких належать:

- особливості історичного розвитку, характер влади, відсутність розвинених демократичних традицій;
- ідеалізація життя західних правових держав, механічне перенесення їх традицій на вітчизняний ґрунт;
- нерозвинену і деформовану правосвідомість;
- дефіцит політико-правової культури.

Отже, потрібно сказати, що наша деформована правова культура відображає нашу поведінку, на жаль, не у бік поваги і шани до закону. Ми вже схильні схвалювати і неправові дії - лише б вони давали потрібний результат. Нерозвинена правова культура заважає визначити, чого, власне, ми хочемо від права - щоб воно як і раніше слугувало інструментом або гарантом? Тому ми повинні боротися з правовим ідеалізмом аби стати бездоганною правовою, демократичною та європейською державою.

Дослідивши дане питання, пропонуються наступні критерії боротьби з правовим ідеалізмом:

- зміцнення режиму законності в країні;
- гарантованість прав і свобод громадян;
- скорочення кількості нормативно-правових актів, поліпшення їх якості;
- облік законодавцем реальності, близькості до життя прийнятих ним актів;
- наближення юридичної науки до реальності;
- створення надійних механізмів реалізації законів і підзаконних актів;
- правове виховання.

Список використаних джерел:

1. Машков А.Д. Теорія держави і права: підручник/ А.Д. Машков. – К.: Дакор, 2015. – 492 с.
2. Энгельс Фридрих Манифест г-на Ламартина/ Энгельс Фридрих. – Англия, «The Northern Star» № 525, 1847.
3. Правознавство: підручник / А.І. Берлач, Д.О. Карпенко, В.С. Ковальський, А.М. Колодій, А.Ю. Олійник, О.О. Підпригора; за ред. В.В. Копейчикова, А.М. Колодія. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 752 с.

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У БОРОТБІ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ

У сучасних умовах посилення транснаціонального характеру злочинності все більша кількість осіб, які обвинувачуються у вчиненні злочинів на території окремої держави, намагаються уникнути відповідальності, переховуючись у іншій країні. Відтак, зусиль однієї чи навіть декількох держав виявляється недостатньо для забезпечення належної протидії злочинним проявам. Одним із пріоритетних шляхів вирішення цієї проблеми є ефективне міжнародне співробітництво з питань боротьби зі злочинністю.

Прагнення кожної з держав до протидії злочинам є підґрунтям укладення відповідних міжнародних угод, у яких особлива увага приділяється екстрадиції, кримінальному провадженню в порядку перейняття, визнанню та виконанню вироків іноземних судів, передачі засуджених осіб тощо.

У сучасних умовах міжнародне співробітництво відіграє важливу роль у зміцненні і розвитку міжнародного співробітництва між державами. Значним також є вплив можливостей такої допомоги на охорону законних інтересів, прав і свобод особи, суспільства і держави, на зміцнення міжнародного правопорядку та боротьбу зі злочинністю.

Аналіз змісту основних міжнародних документів, присвячених боротьбі зі злочинністю, свідчить, що проблема підвищення ефективності співробітництва у цьому напрямку є надзвичайно актуальною як для окремих країн, так і для міжнародних організацій, членом яких є Україна, зокрема Організації Об'єднаних Націй та Ради Європи.

Міжнародна правова допомога надається з метою встановлення об'єктивної істини в кримінальному провадженні та забезпечення гарантії правосуддя, забезпечення прав і свобод людини, законних інтересів фізичних і юридичних осіб. На сучасному етапі поширення інтернаціональної злочинності необхідна розвинута система міжнародного співробітництва, яка забезпечить законне та обґрунтоване досудове розслідування, розгляд у суді кожного кримінального провадження та виконання інших завдань кримінального судочинства. Саме тому в українському законодавстві значне місце посідає питання щодо міжнародної співпраці, але у зв'язку з динамічністю соціальних, економічних, політичних, екологічних змін, що відбуваються у суспільстві в епоху розвитку новітніх технологій та підвищенні суспільної небезпечності вчинюваних злочинів існує необхідність вдосконалення українського законодавства, в тому числі у контексті міжнародної практики.

Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження полягає у вжитті необхідних заходів з метою надання міжнародної правової допомоги шляхом вручення документів, виконання окремих процесуальних дій, видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, тимчасової передачі осіб, перейняття кримінального переслідування, передачі засуджених осіб та виконання вироків. Міжнародним договором України можуть бути передбачені інші, ніж у Кодексі, форми співробітництва під час кримінального провадження (про це зазначено у ст. 542 КПК).

У випадках, коли обвинувачений чи засуджений у кримінальному провадженні, порушеному на території однієї держави, переховується на території іншої держави або, коли свідки чи інші учасники кримінального судочинства, чи певні документи, що мають значення для справи знаходяться не на території держави на якій розслідується або розглядається кримінальне провадження з метою виконання завдань кримінального процесу, держави звертаються одна до одної за допомогою про розшук обвинуваченого або підозрюваного, його затримання або взяття під варту, а також про його видачу з метою залучення до кримінальної відповідальності та про вчинення слідчих чи інших процесуальних дій, без яких неможливі досудове розслідування, судовий розгляд або виконання вироку суду.

На мою думку, це забезпечує принцип рівності всіх перед законом, адже людина, яка вчинила злочин, тим самим порушила закон і за це понесе відповідальність. Призначаючи покарання суд зобов'язаний дослідити всі матеріали кримінального провадження, а також дотримуватись принципу індивідуалізації кримінальної відповідальності, який вимагає, щоб кримінальна відповідальність і призначення покарання були максимально конкретизовані,

індивідуалізовані, виходячи із конкретних обставин вчиненого злочину з урахуванням особи винного. Саме тому міжнародна співпраця є важливою складовою об'єктивності кримінального провадження, тому що зі спрощенням процедури перетину кордону злочинець може переховувати певні матеріали кримінальної справи і докази на території іншої країни.

Правовою підставою для міжнародного співробітництва України є двосторонні та багатосторонні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Міжнародні договори можуть стосуватись як питань протидії певним різновидам злочинів, які мають транснаціональний характер (торгівля людьми, легалізація доходів, одержаних злочинним шляхом), та можуть стосуватись особливостей певних різновидів міжнародної правової допомоги (переїзти кримінального провадження). Крім того, існують загальні конвенції, спрямовані на регулювання основних аспектів надання правової допомоги. Деталізація цих аспектів у національному законодавстві сприяє належному виконанню Україною її міжнародних зобов'язань.

Кримінальне провадження, що перейняте Україною від компетентного органу іншої держави, починається зі стадії досудового розслідування з проведенням усіх процесуальних дій характерних даній стадії і закінчується згідно з чинним Кримінальним процесуальним кодексом України.

У випадку передання кримінального провадження компетентному органу іншої держави з моменту перейняття кримінального провадження відповідні органи України позбавляються права здійснювати будь-які процесуальні дії щодо особи у зв'язку з кримінальним правопорушенням, щодо якого передано кримінальне провадження, інакше, ніж на підставі запиту про надання міжнародної правової допомоги з боку держави, яка перейняла кримінальне провадження.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон, Кодекс від 13.04.2012 № 4651-VI
2. Міжнародне співробітництво у кримінальному провадженні / М. І. Карпенко, О. О. Швець // Юридична наука. - 2013. - № 8. - С. 56-68. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/jnn_2013.
3. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України. Т. 2 [Текст] / [Алексейчук В. І. та ін.]. - 2015. - 327.

Курсант 2-го курсу ННІ №1 НАВС Миронченко Руслана Віталіївна ПРАВОВИЙ СТАТУС ОСОБИ В ПРАВОВІЙ ДЕРЖАВІ

Орієнтуючись на визнані демократичною світовою спільнотою засади і правила пріоритетності людських цінностей Конституція України гарантує будь-якій особі можливість захисту прав, свобод та законних інтересів. Основним Законом не тільки визначаються і захищаються варіанти правового статусу особи в юридичній площині, а й підкреслюється, що права людини окреслюють основу для наповнення і застосування нормативно-правових актів, є базовими для функціонування органів державної влади, управлінських структур територіальних громад і мають спиратись на розгалужену мережу гарантій судового захисту.

Характер взаємодії держави та особи є важливим показником стану суспільства у цілому, а також його завдань та перспектив розвитку.

Проблема людини займає одне з провідних місць у суспільствознавстві. У філософії, соціології, психології, юриспруденції поняття людини характеризується певними особливостями, що відображають своєрідність предмета та завдань науки. У сфері правознавства важливою є характеристика особи з точки зору її правоздатності, дієздатності та спроможності нести юридичну відповідальність.

Таким чином, еволюція понять «людина», «особа» та «громадянин» визначає не лише відповідні етапи становлення, розвитку, функціонування та вдосконалення суспільства і держави.

Наведені категорії надають можливість визначити належність людини до суспільства і